

zkoumati, zda žaloba odpůrčí jest přípustna na podkladě skutečností, v žalobě samé tvrzených, a zda tedy žalobce jest oprávněn, odporovati právnímu jednání, o nějž v žalobě jde. K odporu takovému legitimován jest dle § 8 nového zákona odpůrčího (který až na nepatrnou stylistickou změnu zní stejně jako § 32 zákona odpůrčího ze dne 16. března 1884 čís. 36 ř. z.) jen ten, komu přísluší vykonatelná pohledávka. O takovéto pohledávce v žalobě zmínka se neděje, nýbrž žaloba zbudována jest na tvrzení, že manželé D-ovi uzavřeli s žalobci kupní smlouvu o usedlosti č. p. 56 v H. a že přes to 14 dní na to darovali žalovaným tuto žalobcům prodanou usedlost. O nějaké pohledávce, žalobcům příslušející, se v žalobě vůbec nemluví, tím méně pak o vykonatelné peněžitě pohledávce. A přece jen vykonatelná peněžitá pohledávka opravňuje k podání odpůrčí žaloby a návrhu, by žaloba byla knihovně poznamenána. To plyne nejen z doslovného znění § 8 nového zákona odpůrčího, nýbrž i z celého účelu a ducha, jímž provanut jest zákon odpůrčí. To zřejmě jest zejména také z ustanovení § 17, dle něhož odpůrce odporovatelův může se sprostiti uplatňovaného nároku odpůrčího, když uspokojí pohledávku, příslušející odporovateli proti dlužníkovi. Žalobci nejsou tedy dle § 20 odpůrčího zákona legitimováni k podání návrhu na knihovní poznámku žaloby, kterou nazývají žalobou odpůrčí, a bylo tudíž nutno stížnosti žalovaných do usnesení, jímž poznámka ta byla povolena, vyhověti, návrh na povolení knihovní poznámky zamítnouti a výmaz její naříditi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalobců.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně uznal a vhodně odůvodnil, že dle § 20 odp. ř. žádané poznámky povolit nelze. Žalující strana, neodporujíc tomuto stanovisku, snaží se doličiti, že v pravdě jedná se zde o poznámku spornosti dle § 61 knih. zák., jejíž podmínky jsou prý splněny. Jest však v nepravu. Neboť, i kdyby knihovní poznámka, žalující stranou navržená, chtěla se posuzovati dle § 61 knih. zák., nebylo by jí lze povolit, ježto není zde podmínek tohoto zákonného předpisu. O tuto poznámku žádati může, kdo vkladem jeví se býti zkrácen ve svém právu knihovním. Nemá tudíž předpis § 61 knih. zák. místa na prospěch strany žalující, jež dosud v knihách není zapsána a tudíž na svém knihovním právu zkrácena nebyla. Musíť naopak strana žalující nejprve domoci se uznání svého osobního nároku proti posavadním knihovním vlastníkům a jich právním nástupcům, by vůbec mohla býti do knih zapsána, takže její vítězství v této rozepři nemělo a nemohlo by míti v zápětí obnovení dosud nepozůstávajícího knihovního práva žalující strany, nýbrž umožnilo by jí pouze, by na základě tvrzené kupní smlouvy přímo po prodatelích byla teprve knihovně za vlastníka zapsána.

Čís. 250.

Tím, že peníze byly složeny na jméno a účet vymáhajícího věřitele u poštovní spořitelny, nepřestaly ještě býti pohledávkou dlužnickovou a

jest proto na ně přípustna exekuce týmž vymáhajícím věřitelem dle § 294 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. července 1919, R II 90/19.)

P r v ý s o u d (zemský soud v Brně) povolil exekuci zabavením a příkázáním peněz uložených u vídeňské poštovní spořitelny na jméno a účet vymáhající strany, jež však byly vlastnictvím dlužníkovým. **R e k u r s n í s o u d** exekuční návrh zamítl. **D ů v o d y:** Návrh strany vymáhající, by povoleno bylo zabavení a příkázání k vybrání peněz, jež, jsouce vlastnictvím dlužníkovým, uloženy jsou u poštovní spořitelny vídeňské na jméno a účet strany vymáhající, domáhá se vlastně zabavení a příkázání pohledávky, jež složením peněz vznikla proti poštovní spořitelně. Pohledávka tato přísluší však pouze majiteli účtu (konta) a, poněvadž peníze byly uloženy na účet vymáhajícího věřitele, pouze tomuto, pročez by navrhovaná exekuce byla právně nemožnou, jsouc vedena na vlastní pohledávku. Přísluší-li snad dlužníku nárok na vrácení peněz a měla-li se exekuce snad týkati tohoto nároku, musel by návrh exekuční jinak zníti, ve formě, již použito, jest však nepřipustným.

N e j v y š š í s o u d obnovil povolující usnesení prvního soudu.

O d ů v o d n ě n í:

Stížnosti do usnesení soudu rekursního, zamítajícího návrh na povolení exekuce, nelze upříti oprávnění, neboť k vydobytí své pohledávky z rozsudků vede vymáhající věřitel oproti povinnému exekuci dle předpisů § 294 a §§ 303, 308 ex. ř. Ustanovení § 294 ex. ř. předpokládá, by dlužník měl peněžitou pohledávku, což vymáhající věřitel tvrdí, uváděje, že povinnému příslušejí pohledávky 15.000 K a 19.000 K. Vymáhající věřitel nevede exekuci na nárok strany povinné, nýbrž na uvedenou pohledávku. Tím, že byly peníze na jméno a účet vymáhajícího věřitele u poštovní spořitelny ve Vídni jako jistota uloženy, nemusely se státi pohledávkami strany vymáhající, a nejde tedy o právně nemožné vedení exekuce na vlastní pohledávky, nýbrž o vedení exekuce na cizí pohledávku, která se nalézá v detenci osoby, odlišné od dlužníka. Strana vymáhající jest pouze detentorem a věřitel má přece právo, by vedl na jmění dlužníkovu a jeho práva exekuci takovou, jaká ho cestou nejkratší vede k uspokojení. Vedení exekuce na základě uvedených předpisů zákona jest tudíž přípustno.

Čís. 251.

Ručení dle § 970 obč. zák. jest uloženo pouze skutečnému podnikateli zájezdního hostince, nikoliv tomu, kdo se za takového vydává neb omylem za něho jest považován.

(Rozh. ze dne 29. července 1919, Rv I 379/19.)

Zřízenci žalobcovi zajeli s jeho vozem do hostince, přespali sami v kuchyni, nechali vůz ve dvoře a koně ve stáji a ráno zjistili, že z vozu se